

ראש חודש

חודש כסלו הוא חודש האורה,
חודש הניסים והנפלאות של עם ישראל.

בחודש זה אנחנו מקבלים את המפתחות
לדלתות שבמשך השנה סגורות על מנעול ובריח,
דלתות שמובילות אל גנזך המלך ואל אוצרותיו.

גיליון מס. 2693 * א' כסליו תשפ"ב * 5 בנובמבר 2021

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

• גלזגו:

הטמפרטורה בגלזגו הלילה, תהיה 2 מעלות, ומחר בצהריים 10, אין זו תפאורה מתאימה כל כך לנושא של התחממות כדור הארץ. ובכל זאת, מנהיגי העולם הגיעו עם פמליות גדולות לוועידת האקלים המתקיימת בסקוטלנד.

ממש התרגשתי כששמעתי את הבטחתו של נפתלי שעד 2050 ישראל תפסיק להזרים לאוויר גזים מזהמים. אינני בטוחה אם נפתלי יחיה עד אז (ואני מאחלת לו חיים ארוכים), אני בוודאי לא. ולכן אני לא רוצה לחכות כל כך הרבה.

מבקר המדינה חשף את מחדלי המדינה בתחום זה עד כה. לדעתי, המבקר צריך להוציא דו"ח בנושא זה כל שנה. על מנת שיהיה לו מה לבקר, צריך שתהיה קודם כל, תכנית מפורטת לפחות לכל אחת מעשר השנים הבאות. לכל שנה צריך לקבוע יעדים ברורים, אמצעים ייחודיים, ודרכי אכיפה.

עניין אחד בדבריו של ראש ממשלתנו, בכל זאת מצא חן בעיניי: אמנם אין לו תכנית מסודרת, אבל הוא סומך על הראש היהודי ועל ה- START UP NATION שלנו, שביחד עם יזמים, שיראו תועלת כספית במיזמים התוקפים את הזיהום, יעשו אותנו ל- GREEN NATION.

זה מאד נחמד לחלום חלומות כאלה, אבל בלי עידוד של מחקר, בלי מתן תמריצים ליזמים כאלה, ובלי תכניות מפורטות, החלומות יישארו חלומות. בינתיים החרדים אוגרים כלים חד פעמיים בכמויות אדירות, לפני הטלת המסים על כלים אלה.

• פתאום דפיקה בדלת (זה גם שמו של ספר מאת אתגר קרת...)

אחרי שכתבתי מה שכתבתי על HALLOEEN בשבוע שעבר, הייתי בטוחה שאף אחד לא יגיע אלי הביתה. אבל חמשת הזאטוטים, שכנראה לא קוראים דברי הכפר, הגיעו – הלמו בכוח בדלת וצעקו: "ממתק או ברדק". פתחתי להם את הדלת, הסברתי להם שאצלי בבית אין ממתקים, אבל אני מוכנה לתת להם בננות

- איכס – אמרה הדוברת של החבורה
- אני דווקא אוהבת בננות, אמרתי לזאטוטה הנ"ל
- אז, תאכלי את! ענתה בלי להסס.

• **נכריז על נובמבר כחודש שקונים בו רק מה שחייבים, ואז נראה אותם**

כך אמר הבוקר הכלכלן שלמה מעוז על עליות המחירים המטורפות שאנו שרויים בהם.

השבוע משודרת בחדשות ערוץ 12 סדרת כתבות על פערי המחירים בין ישראל לבין מדינות שונות בעולם (ארה"ב, ספרד, בריטניה, גרמניה ופולין). כל המוצרים שמחירהם נבדקו - יקרים בישראל בעשרות אחוזים מאשר בארצות האלה.

לדעת שלמה מעוז אין כל הצדקה למחירים האלה, והפתרון שהוא מציע: לקנות רק מה שמוכרחים, וגם לקנות און-ליין, לא רק מסין אלא גם מאירופה. יש לנו, לצרכנים כח, אם רק נדע לנצל אותו.

• **החנוכה שלי**

בסוף חודש נובמבר נדליק את החנוכיות שלנו. בכל בית יש חנוכה, וביניהן חנוכיות עם סיפור מיוחד. אני מתכוונת לספר על החנוכה של אבי, ואני מזמינה את קוראינו לשלוח צילום וסיפור של החנוכה שלהם. יש לנו שלושה שבועות לעשות זאת – אז קדימה!

• **אמא שלי הייתה אומרת:**

ומה עם הסיפור שלכם על דברים שאמא הייתה אומרת?

בני, בכורי, אלישע, אמר לי פעם שהוא תמיד האמין לי כשאמרתי לו שאם הוא אוכל בעמידה – האוכל ירד לרגליים... כמה אימהות אמרו זאת לילדיהן? וכמה אימהות אמרו לילדיהן שצריך לגמור את כל האוכל בצלחת כי בהודו יש מיליוני רעבים?

מחכות לסיפוריכם.

שבת שלום

תמר וולפין

שלום לכולם

ביום רביעי 10/11 יתקיים ערב הסבר בנושא

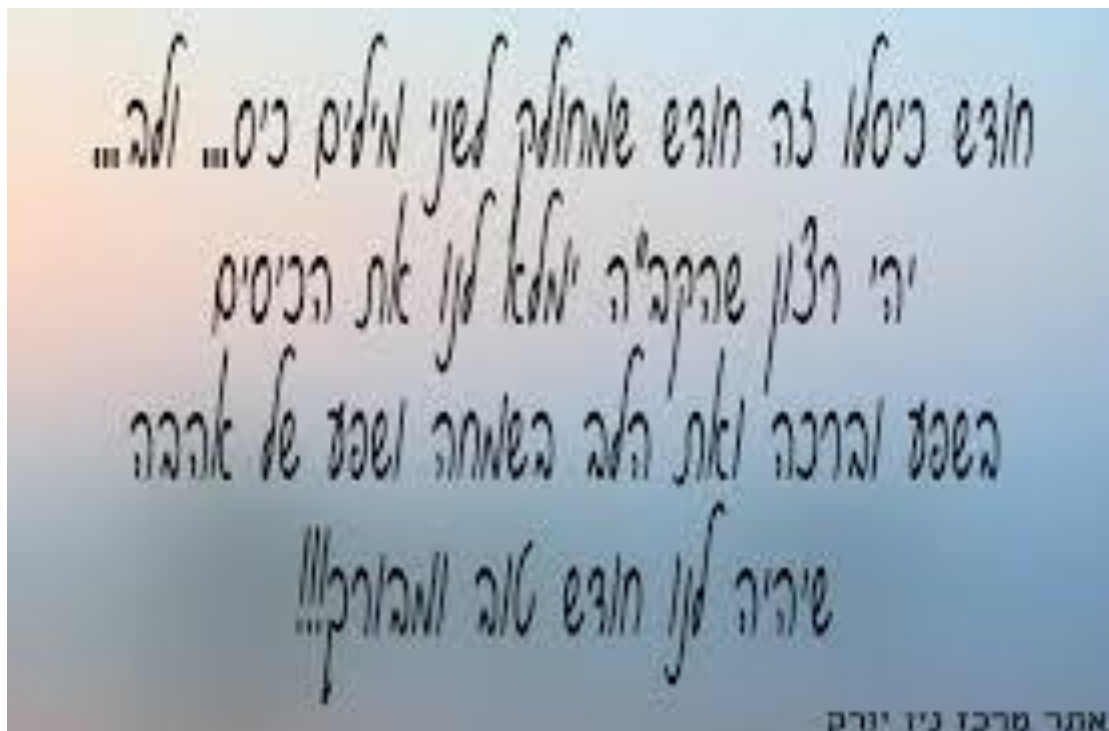
ההתקדמות תוכנית המתאר של הישוב

הן בשכונת החיבור עם ההרחבה והן בקיבוץ עצמו,
כולל הצגת פתרונות אפשריים לתעסוקה, תחבורה, וחניה.

הפגישה תתקיים במועדון ביום רביעי בשעה 18:30
ותונחה על ידי אדריכל התב"ע דזמונד קפלן,

נשמח לראות ולשמע את דעתכם

ארז מירב

על הדרך / הפינה של דוד

נולדתי לפניו תאומים | יארצייט לסבא דוד

1. לא הכרתי את סבא שלי. סבא דוד שאני נקרא על שמו. הוא נרצח לפני שנולדתי. ראיתי מעט תמונות של אדם מזוקן וחמור סבר ומבט רך בעיניים. ושמעתי מעט סיפורים. יודעים שנרצח בטרבלינקה. לא יודעים מתי. לכן אני עושה לו יארצייט בכל פעם שאני נזכר בו. וזה קורה לאחרונה די הרבה.

2. אבי היה בנו של מסמיה רבנים שאני קרוי על שמו.

סבא דוד היה חסיד וטולרנט גדול.

ופעם הוא הלך בשבת עם תלמידיו לבית הכנסת בעירה קאלושין

(הקהלה היהודית חרבה בה מזמן במלחמה הגדולה).

במדרסה מצדו השני של הרחוב בא מולם

תלמיד שהתפקד וכשהוא אוזח סיגריה

בוערת בידו נופף בצהלה בידו השניה אל עבר סבי ותלמידיו

וקרא: "שבת שלום רב דוד!" התלמידים רצו לקפץ עליו

ולקרק אותו כדג, אבל סבא שלי עצר אותם בתנועת יד חומלת

ואמר בחיור: "עזבו אותו הוא זכר ששבת היום".

אבי עזב את אביו ואת הדת והלך להשכלה.

בלב דואב ישב עליו סבי שבועה ולקח עמו את זכר

אבי החי שמת בצאתו לחפשי, כשהלך אל פלנטת האפר טרבלינקה.

אני כבר לא נולדתי תאומים וכבר אין לי לפני מי לעמד.

היהודי שיכולתי להיות נשרף בכבשנים. גם אבי כבר מת מזמן.

אני נולדתי חילוני. אך מאז שעמדתי על דעתי אני מחפש

בתוכי את אבי, בנו יחידו הרצוח של סבי אשר אהב,

ועד היום טרם מצאתיו...

3. ציירתי את סבא דוד אוהב האדם והחומל שנשרף באש הכבשנים. לא בטוח שיצא כל כך דומה לו, שהרי מעולם לא הכרתיו. אבל כך הייתי רוצה מאוד לראותו. עומד ברכות בלתי מנוצחת אל מול עולם המבקש לכלותו באלף דרכים ואחת, וכולן אלימות. הוא עוטה טלית צחורה וכשהוא עטוף בה הוא מתבונן חזרה אל העולם בעיניים שוחרות טוב. חבל על דאבדין ולא משתכחין...

סבא דוד

ובהמשך ישיר לעניין סיפור המשפחה בפולין, חבר טוב שלי הוציא דרכון פולני. ובעקבות הסיפורים שלו על כמה נחמד היום בלובלין חלמתי חלום.

חלמתי חלום

אֶתְמוֹל בִּלְיָלָה חֲלַמְתִּי
שָׁאֲנִי נִמְלֵט מִפֶּה לְפֹלִין
וְאֲנִי מֵהֶלֶךְ בְּרֹחֹב בִּירוּשָׁה
וּפּוֹגֵשׁ שָׁם אֶת הַמוֹפְתִי
וְהוּא מְחַיֶּה אֵלַי חֵיוֶה טוֹב

ואומר לי בחיך בשביל
מה באת דידו תחזר,
אנטישמים יש לך גם בבית...

נעים להכיר / יובל עזריה

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא
להכיר את כל חברי הקהילה
והשבוע: **כפיר מושקוביץ**
גר בשכונת ההרחבה

איך הגעתי לקיבוץ?

הגענו לכפר הנשיא ממש במקרה
ומצירוף של אירועים לא מתוכננים. אני
מרגיש שעברנו כמה "הרפתקאות" עד
שהגענו לכאן.

אני במקור מראש פינה ומיכל אשתי מביריה. קנינו בית במצפה האגם בצפת
אבל המחשבה היתה תמיד לעבור ולגור בקיבוץ בגלל אורח החיים. התקבלנו
לקיבוץ עמידה וכבר סימנו מגרש לרכישה, אבל בעיות עם הקבלן טרפו את
הקלפים והבנו שזה הולך להיתקע לזמן ארוך ולא רצינו להתעכב עם המעבר
למקום שיש בו חיי קהילה, בעיקר בשביל הילדים אבל גם עבורנו. התחלנו
במרתון חיפושים. כל יום ראינו לפחות שני בתים כמעט בכל קיבוצי העמק.
בסוף מצאנו את הבית פה והרגשנו מיד שזה מתאים. מהר מאוד חתמנו על
חוזה. אנחנו מאוד שמחים על ההחלטה לעבור לפה. חשוב לנו להיות חלק
מקהילה תומכת ושיתופית ושהילדים נהנים מחברת ילדים טובה.

מה אני עושה בחיים?

אני חובש רפואת חירום בשירות בתי הסוהר. אני מוצב בכלא שאטה. זה כלא
"קשוח" שנמצאים בו גם אסירים פליליים ששפוטים למאסרי עולם. בשל

הסיטואציה המורכבת שבה עובדים החובשים בבתי הכלא, המדינה הרחיבה לנו את הסמכויות ואנו ממלאים שרשרת של תפקידים שבדרך כלל ממלאים מספר אנשים (רוקח, חובש, אח ועוד). אני מטפל בכל הצרכים הרפואיים של האסיר, כולל טיפולים אונקולוגיים, טיפולים פסיכיאטריים וגמילה מהתמכרויות.

הקושי המרכזי בעבודה שלי הוא מנטלי. מצד אחד, מדובר באנשים שעשו פשעים חמורים מאוד. מצד שני, התפקיד שלי הוא לשמור על אנושיות. מאוד קל בתפקיד הזה לתת את הטיפול המינימלי ולהמשיך לבא בתור. אבל אני מאמין שחשוב גם לשמור על כבוד מסוים ולפעמים לתת קשב למצוקה כדי לעזור. לפני כמה זמן פגשתי אסיר משוחרר בטבריה שסיפר לי שבזמן המאסר הוא שקל להתאבד והשיחות איתי עזרו לו להתגבר על מה שהוא עבר.

כשאני לא בעבודה אני עוסק המון בספורט. אני dive master ואני בעיקר רץ הרבה. הריצה שינתה לי את החיים. בעבר שקלתי 100 ק"ג. יום אחד בעבודה הייתי צריך לעלות כמה מדרגות ופשוט הרגשתי שקשה לי והחלטתי שאני לא ממשיך ככה. התחלתי לרוץ ריצות קצרות ולאט לאט עליתי עד ל-8 ק"מ והרגשתי שזה סף היכולת שלי, אבל חבר רשם אותי בעל כורחי למירוץ בעמק המעינות ושברתי מחסום עצמי. האווירה במירוצים היא מטורפת וזה נתן לי תיאבון לעוד. רצתי כבר שני מרתונים. היום אני מתמקד בעיקר בחצאי מרתון, כי אני מרגיש שזה יותר בריא לגוף שלי.

קרובי משפחה בקיבוץ:

מיכל אשתי. הילדים ירין (8) ושוהם (6)

כמה מילים על הקיבוץ:

אנחנו מאוד שמחים שהדברים הסתדרו כך שהגענו לפה. יש פה אנשים מקסימים והעזרה ההדדית פה מאוד בולטת.

החינוך הבלתי פורמאלי הוא הדבר שמייחד את מערכת החינוך הקיבוצית וחבל לי שעדיין לא נמצא פתרון לתלתון הבוגר. אני מאוד מקווה שהוא יפתח בקרוב כי אני רואה את החשיבות שלו לחברת הילדים

משהו שאני רוצה לספר:

אני רואה בהתמדה ערך חשוב מאוד להצלחה בחיים. ואני מנסה להנחיל אותו לילדים.

כשהייתי ילד, אלון שמואל (גר בהרחבה) היה מאמן הטניס שלי. אלון דחף וקידם אותי מאוד בצעירותי ובשלב מסוים הוא שלח אותי להתאמן ברמה יותר גבוהה בקריית שמונה.

היה לי מאמן בשם בוריס שלימד אותי מהי התמדה. התאמנתי המון עם דודי סלע, והגעתי לדירוג 40 בארצי והצלחתי גם לנצח את המדורג מס' 3.

טניס הוא ספורט יחידני וכל הצלחה או כישלון הוא רק על הכתפיים שלך. גם הריצה היא ספורט יחידני. היא שינתה לי את החיים בצורה משמעותית וזאת בזכות ההתמדה שחינכו אותי אליה בצעירותי.

תודה רבה כפיר, נעים להכיר !

את לא יכולה לטפס בסולם-ההצלחה עם הידיים בכיסים....

**אהבה היא לא הדבר היחיד בחיים, אך היא נמצאת הרבה לפני
מה שנמצא במקום השני....**

רוז מקדונלד סופרת

ברור שאני בבית, לאן כבר יש לי ללכת?

למה החבר שלך נשאר כל כך מאוחר? מה אין לו בית?...

ככה אתה יוצא מהבית? מה אתה פושטאק?

אמא של מישהו.

**סבתא שלי היתה מעודדת אותי כשהייתי בוכה, אחרי שאיזה ילד העליב אותי.
היתה אומרת לי.**

שושנהלה, אף אחד לא יכול לעשות לך רע, כמו שאת יכולה לעשות לעצמך.

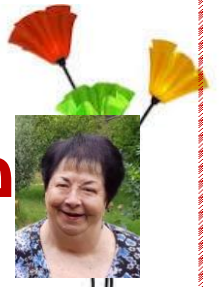
מאז אני מנסה לעשות טוב, גם לי.

7.11 טבע אורן	5.11 ג'וני פרנק
8.11 נטליה סגל	סופה קיסר
מירון מתתיהו	אריק אילייב
10.11 גדי עמית	6.11 ברוך כהן
אילן המאירי	אורנית אוחיון
אייל דיין	דניאלה תל צור
עתליה יצחקי	דניאל סער
11.11 ניצן ג'קסון	גפן קולינס
רפאל נידם	אוריה כץ

משולחן העורכת / שושנה שרקי

סיפור על אהבה ושיגעון \ (?) ..

מספרים, שפעם נפגשו במקום כלשהו על פני האדמה, כל הרגשות והתכונות של בני האדם. כשהשעמום פיהק בפעם המי יודע כמה, השיגעון כהרגלו כל כך משוגע, הציע לכולם: "בואו נשחק מחבואים!" הספקנות הרימה גבה והסקנות, שלא ידעה להתאפק, שאלה: "מחבואים? איך משחקים את המשחק הזה?" " הוא משחק - הסביר השיגעון - בו אני מכסה את פני ומתחיל לספור מאחד עד מיליון, ואתם מסתתרים. כשאני אגמור את הספירה, הראשון מביניכם אשר אמצא, ייקח את מקומי כדי להמשיך את המשחק".

ההתלהבות רקדה עם אופוריה, השמחה קפצה כל כך הרבה ששכנעה לגמרי את הספק וגם את האדישות, שלעולם לא נהגה להתעניין בשום דבר. אך לא כולם רצו להשתתף: האמת העדיפה שלא להסתתר, בשביל מה? ממילא תמיד מוצאים אותה בסוף. הגאווה אמרה שמדובר במשחק מטופש ביותר, (אבל מה שהפריע לה באמת הוא שהרעיון לא היה שלה), והפחד החליט שלא לסכן כלום.

"אחת, שתיים, שלוש..." התחיל לספור השיגעון. הראשונה שהסתתרה היתה העצלנות מתחת לאבן הראשונה שמצאה בדרכה. האמונה עלתה לשמיים והקנאה הסתתרה מאחורי צל ההצלחה, אשר במאמצים ענקיים, מצאה מקום בצמרת של העץ הכי גבוה. הנדיבות כמעט ולא יכלה להסתתר, כי כל מקום שמצאה הי נפלא בשביל אחד החברים שלה. מה עם אגם שקוף? אידאלי בשביל היופי. חור בגזע העץ? מושלם בשביל הצניעות, מאחורי כנפי הפרפר? הכי טוב בשביל החושניות. מה עם משב הרוח? יוצא מהכלל בשביל החופש. כך הנדיבות מצאה מקום צנוע, אבל מתאים לה בקרן שמש קטנה.

האגו לעומתה, מצא מקום מצוין מלכתחילה, גדול, מאוורר, נוח, אבל רק בשביל עצמו בלבד. השקר הסתתר בעומק הים (אבל, האמת היא שהסתתר מאחורי הקשת). התשווקה והחשק מרכז הרי הגעש, השיכחה שכחה איפה הסתתרה. כשהשיגעון ספר 999,999 האהבה עוד לא מצאה מקום להסתתר, כל המקומות היו תפוסים.

"מיליון!!!" הכריז השיגעון והחל החיפושים. הראשונה שמצא היתה העצלנות, רק שלושה צעדים ממנו מתחת לאבן, אחר כך שמעו את האמונה שמתווכחת עם אלוהים על זואולוגיה, את התשוקה והחשק מצא מרעידים את הרי הגעש. באופן פתאומי, הופיעה לה הקנאה וכך הצליח לפענח איפה ההצלחה. את האנוכיות לא היה צורך לחפש, היא בעצמה ולבדה יצאה ממחבואה שהיה זה קן דבורים.

השיגעון הרגיש צמא, כך הגיע לאגם ושם מצא את היופי. עם הספק היה קלי קלות, כי מצא אותו יושב על הגדר בלי להחליט עדיין באיזה מקום להסתתר. כך מצא אחד אחד את כולם. את הכישרון בין העשבים הטריים, את החרדה במערה חשוכה, את השקר שמאחורי הקשת ואפילו השיכחה שכבר שכחה ששיחקה במחבואים.

רק האהבה לא הופיעה בשום מקום. השיגעון חיפש מאחורי כל עץ, מתחת לכל אבן, בפסגות ההרים... וכשעמד להיכנע, הבחין בשיח ורדים והתחיל להזיז את הענפים. לפתע פתאום, נשמעה צעקה איומה וכואבת: קוצי הוורדים פצעו את האהבה בעיניים... השיגעון לא ידע מה לעשות. כדי להתנצל. הוא בכה, התחנן, ביקש סליחה ואפילו הבטיח לאהבה, להיות המלווה הצמוד שלה.

מאז אותם ימים, בהם שיחקו מחבואים בפעם הראשונה על האדמה, האהבה היא עיוורת והשיגעון מלווה אותה...

